

Sonja Kaiblinger

TULIPÁNY a VYSNÍVANÍ PRINCOVIA seriálová láska

Tulipány a vysnívaní princovia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Sonja Kaiblinger

Tulipány a vysnívaní princovia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Všetky tituly zo série *Seriálová láska*:

1. diel: *Ruže a mydlové bubliny*
2. diel: *Lalie a vzdušné zámky*
3. diel: *Tulipány a vysnívaní princovia*

Sonja Kaiblinger

FFRAGMENT

Sonja Kaiblinger
Tulipány a vysnívaní princovia

Originál *Tulpen und Traumprinzen; verliebt in Serie, Folge 3*. vydalo vydavateľstvo Loewe Verlag GmbH, Bindlach, Germany, 2016
Lic. Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim
Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach, 2016
ISBN: 978-3-7855-7880-3 (Loewe)

Preklad Silvia Ivanidesová
Vydalo vydavateľstvo FRAGMENT v roku 2019 v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 995
Redakčná a jazyková úprava Petra Kýšková
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Petra Krušberská
1. vydanie

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019. Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Translation © Silvia Ivanidesová, 2019

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1206-4
ISBN e-knihy 978-80-566-1254-5 (1. zverejnenie, 2019)

ALBATROS MEDIA

*Pre všetkých závislakov od seriálov.
Existujú aj oveľa horšie závislosti.*

Happy end, happyend ['hæpi'end]: slovo prevzaté z americkej angličtiny, označuje šťastný koniec.

Happyend sa s obľubou využíva vo filmoch, v seriáloch a knihách, keďže ľudská túžba po šťastí dáva prednosť radostným koncom a filmy so šťastným záverom majú vyššie zisky ako tie s tragickým. V typickom filmovom alebo seriálovom happyende napr. príťažlivý hlavný hrdina nájde ženu svojich snov, zloduch putuje do väzenia, niekto zachráni svet atď.

A predsa existujú aj filmy, seriály a knihy, v ktorých happyend visí na vlásku alebo vôbec nenastane.

V minulej časti *Ashworth Parku...*

Odtedy sa v Ashworth Parku objavila záhadná Abigale Barringtonová-Whitleyová, vládne tu ešte väčší chaos ako predtým. Nielenže seriálový krásavec Julian píše pre ňu patetické básne, daruje jej prameň vlasov a považuje ju za jedínú, ktorá ho môže zbaviť lúboštnej kliatby, aj jeho brat Jasper si musí postupne priznať, že už nemôže dlhšie unikať pred Abby a tajomstvami, ktoré ju obklopujú.

Rodiaca sa romanca medzi Abby a Jasperom sa náhle preruší, keď sa seriálový darebák DeWitt opäť dostane do vrcholovej formy. Keďže jeho plán dať dokopy svoju peknú dcéru Lydiu s Julianom stroskotal, chcel by sa stať nenahraditeľným pri kandidatúre lorda Ashwortha za starostu. No Abby šípi nejaké zlo. Chce DeWitt skutočne pomôcť? Alebo plánuje lorda zničiť?

Abbine domnienky sa potvrdia: lord Ashworth dostane vydieračské listy, v ktorých sa mu vyhrážajú, že na svetlo sveta vyjde veľké rodinné tajomstvo. Keď chcú Abby a Gladys nájsť ich odosielateľa, objavia niečo neuveriteľné. Za vydieraním nestojí nikto iný ako Jasper, ktorý nie je Abby vôbec ľahostajný. A ktorý sa pred časom dozvedel, že mu celý život klamali. Nie lord Ashworth, ale DeWitt je jeho biologický otec. Navyše nie je ten,

za koho sa vydáva, ale je to Bobby Mason, zatrpknutý bývalý milenc lady Ashworthovej. A s Ashworthovcami má ešte nevybavené účty...

Ashworth Park

Každý deň o 19.00 na Island TV

Prológ

Queens, New York, 1995

Horatio Eversmith si vôbec nevšimol, že koleso v klietke viac nevŕzga a stíchol aj šuchot v slame. Možno to ticho nastalo až dnes ráno alebo včera, alebo Alexander Fleming naposledy vydýchol už pred dvoma týždňami. Nečudo, veď si ani nemohol spomenúť, kedy zvieru naposledy nakŕmil. Tarbíky vydržia bez vody aj celé týždne, ale naveky bez nej byť nemôžu. No to bolo teraz jedno.

Všetko, na čom záležalo, bolo toto tu. Tento neveriteľný objav. Hej, číre bláznovstvo, ale možno sa jemu, Horatiovi Eversmithovi, konečne podarilo niečo prevratné. Niečo, čo si nikto nevšimol, rovnako ako Game Boy, ktorý práve zaplavil trh. Možno sa stane takým slávnym ako Bill Gates a jeho operačný systém Windows, ktorého boli plné všetky noviny. A o päť rokov, v roku 2000, už môže byť miliónárom.

Horatio sa bezpochyby považoval za chytrého. Zistili to aj na Massachusettskom technologickom inštitúte, kde ho pred štyrmi rokmi prijali na štúdium teoretickej fyziky. Ale že by to mohol byť práve on, kto získa rozhodujúce vedomosti o paralelných svetoch, znelo ako senzácia. Bude to minimálne také prelomové ako internet. Hoci, ach čo, internet vlastne vôbec nie je taký úžasný. O dvať rokoch si naň nikto nespomenie. Zato on, Horatio Eversmith,

prinesie revolúciu do obrazu sveta – ako Galilei a Kopernik, ale závažnejšiu. Bezpodmienečne si musí dať urobiť peknú fotku do učebníc dejepisu, podľa možnosti bez tých odporných fúzov, ktoré si nechal narásť a vôbec mu nepristali. A získal už vlastne dakedy Nobelovu cenu kandidát, ktorý mal menej ako dvadsaťpäť?

„Horatio, tvoj tatko by chcel pozeráť bejzbal! Hrajú New York Yankees a niečo je so satelitom.“ Hlas nevlastného brata sa ozýval na práchnivom schodisku a približoval sa zároveň so sloním dupotom.

Ako tu má človek skúmať dimenzie multivesmíru, preboha? Einstein sa nemusel natahovať s otravným bratom, ktorý bol dosť starý na to, aby sa odsťahoval.

„Pod' mi pomôcť. Musíme ísť na strechu... Och!“ Richard roztvoril dvere do Horatiovej izby a poobzeral sa. Sledoval spleť káblov, ktoré sa hadili krížom cez miestnosť, a vymontované elektrónky z tatkovho starého televízora zo šesťdesiatych rokov. „Panebože, čo sa tu stalo? Prečo tie káble trčia z okna? To akože vedú na strechu?“

„Psst. Nie tak nahlas.“ Horatio prešiel cez izbu a zavrel za Richardom dvere. „Teraz máš príležitosť byť pri významnom okamihu vedy, veľký braček. Určite si ešte pamätáš, čo som ti minule rozprával o bublinách multivesmíru. Že náš vesmír nie je jediný, ale vedľa seba koexistujú mnohé svety.“

„Multivesmír? Horatio, prestaň s tým.“ Richard sa hodil na bratovu posteľ, ktorá bola posiatá nespočetnými technickými súčiastkami. Horatio len nedávno rozobral počítač, televízor a diaľkový ovládač. „Myslel som si, že chceš svoju záverečnú prácu na MIT písať o röntgenovom žiarení.“

„Röntgenové žiarenie nie je dosť sexi.“

„A bizarné pseudovedy áno?“

„Je mi jasné, že vy prízemní klasici to nemôžete pochopiť. Pod sem.“ Horatio pritiahol stoličku a spojil kábel antény so svojím počítačom. Potom ukázal na obrazovku. „Keď sa pozrieš na toto, zmeníš názor. Vidíš tieto mihajúce sa čiary na obrazovke? Podarilo sa mi dosiahnuť, aby naša anténa vysielala do vesmíru cez prenášač signálu určitú vlnovú frekvenciu. Tam niekde naráža na neznámu čiernu hmotu a odráža obraz späť do môjho počítača. Podobne ako pri radare.“

Richard si sadol. „Vidím iba zelené mihajúce sa flaky. Vyzerajú ako sliz.“

„To nie je nijaký sliz, to sú bubliny. Presnejšie povedané, bubliny multivesmíru, ty trubiroh. Navyše je to iba prvý level.“ Horatio pocítil šteklenie v bruchu ako vždy, keď hovoril o svojej obľúbenej téme. Multivesmír roztrieštil jeho predstavivosť. Roztrieštil by predstavivosť každého človeka. Zamilovanosť určite prináša rovnaké pocity, lenže fyzika je jednoducho lepšia! „Len si predstav, koľko vesmírov tam vonku existuje. Level jeden až level štyri. Minimálne.“

„Čo?“

„Existujú rôzne druhy paralelných svetov,“ trpezlivo vysvetľoval Horatio. „Prvý level predstavujú tie, v ktorých platia fyzikálne zákony bez obmedzenia. Tak ako u nás. Slnko tam vychádza na východe. A nebo je modré.“

„A nikto z MIT nebude mať nikdy frajerku,“ dodal Richard.

Toto Horatio prepočul. „Potom existujú také, kde sú zákony zmenené. Všetko je čoraz abstraktnejšie. Je možné, že sa tam vonku vyskytujú svety, kde nie sú nijaké farby. Alebo kde sa ľudia naphávajú kravskými lajnami. Alebo také, kde každé jedlo chutí ako homár.“

„Homár? To by bolo obzvlášť nevýhodné.“ Richard sa oprel dozadu. „Mám alergiu na kôrovce.“

„Tú by si v paralelnom svete nemal.“

Richard sústredene premýšľal. „Ty teda tvrdíš, že sa v jednej z tých mihotajúcich sa slizových bublín paralelných svetov nachádza ešte jeden Richard E. Preston?“

Horatio pokrčil plecami. „Nie vo všetkých svetoch. Ale v niektorých určite. Ktovie. Ako som povedal: čím vyšší level, tým sú svety abstraktnejšie a viac vecí je v nich možných. Niektoré vesmíry sa skladajú iba z hovoriaceho hotdogu a čísla sedem.“

Horatio čakal, že sa jeho nevlastný brat zasmieje, veď každý deň jedáva hotdogy, no on sa ani len neuškrnul. Naopak, vyzeral vyľakane. „Ty si šialený,“ zahundral Richard nakoniec a pohľad mu padol na klietku. „Zabil si Alexandra Fleminga.“

„Ach, ten hlodavec. Dostal infarkt,“ odvetil Horatio len tak mimochodom.

Richard pristúpil ku klietke a prezeral si tarbíka. „Nemôžeš preňho niečo urobiť? Mama ho mala tak rada.“

„Ja? Čo by som mal urobiť? Fleming je načisto mŕtvy. Tu už nepomôže ani penicilín,“ zafučal Horatio a obrátil sa späť k svojej obrazovke. Tentoraz sa nečudoval, že sa Richard nezasmial. Jeho nevlastný brat sa nezaujímal o objavy a nemal, samozrejme, ani potuchy, že penicilín objavil vedec Alexander Fleming, podľa ktorého pomenoval svojho tarbíka.

Richard sa chcel stať scenáristom, no nebol práve najbystrejší. Nečudo. Veď bol posadnutý telenovelami.

1

Ak som niečo vedela, potom toto: dni, keď mi šišky v Cukrárni u Bennyho nechutili, boli fakt zlé dni. Doteraz boli v mojom živote také dva: prvý, keď mi mama oznámila, že sa rozvedie s ockom, lebo on chce začať nový život na okraji mesta so svojou milovanou Gertrudou. Bol to pre nás šok. V ten druhý deň som sa predtým niekde otráвила jedlom.

A potom tu bol dnešok. Dnes som nemala chuť nielen na šišky, ale ani na ľudí. V tento večer som si priala iba jediné – zamknúť sa niekde v úplnej tme a počkať tam tak dlho, kým sa môj žalostný stav sám od seba nezlepší.

Ibaže v takej miliónovej metropole ako New York je človek zriedka sám. Ani v našom byte, kam sa každú chvíľu mohla vrátiť mama zo svojho záhadného rande, ani niekde na verejnosti. Človek sa nemohol ani potajomky utiahnuť do kanála, lebo aj v podzemí bolo plno robotníkov a plno potkanov. New York bol pre ľudí so zlomeným srdcom skutočne nočnou morou.

„Haló, je niekto doma?“ zastonala Deborah, pritisla sa ku mne a necitlivo mi poklopala po čele. „Abby, prestaň pohľadom vypalovať diery do vzduchu a hovor s nami. Do zajtra musíme niečo vymyslieť a postarať sa, aby Jasper v nasledujúcom diele nevyliezol na pódium a nevytáral hanebné rodinné tajomstvo Ashworthovcov.“ Hrubo som ju od seba odstrčila, ale to mojej sestre nezabránilo,

aby mi ďalej liezla na nervy. „Došľaka, stále nemôžem uveriť, že náš superdarebák DeWitt je Jasperov biologický otec. To je zvrst starwarských rozmerov!“ Pokúsila sa o grimasu Dartha Vadera, ktorá jej však vôbec nevyšla (v skutočnosti ukázala iba komickú dvojité bradu), a mechanickým hlasom zamrmala: „Jasper, som tvoj otec.“

„Fakt si práve povedala *starwarských rozmerov*, Deborah?“ skočila jej do reči moja priateľka Morgan, ktorá sedela oproti nám a chlipkala mliečny kokteil s príchuťou Oreo sušienok. „Čo je to za slovo, prosím pekne? Je vôbec v slovníku?“

Deborah sa hašterivo nahla ponad stôl. „Chceš mi vari *ty* vysvetlovať, ktoré slová sa nachádzajú v slovníku, slečna Bláznivá, Ultracoolová a Megahypergigasuper...?“

„Stačilo! Takto sa ďalej nedostaneme, dámy,“ prerušila ich teta Gladys svojou nespochybniteľnou autoritou, ktorú človek jednoducho musel rešpektovať. Hneď po mojom premiestnení späť mi teta Gladys poslala esemesku a navrhla stretnutie v Cukrárni u Bennyho, aby sme spolu popremýšľali o tom, čo máme ďalej robiť, aby sme seriál zastavili.

Úprimne povedané, nemala som vôbec chuť premýšľať. V posledných dňoch som premýšľala priveľa. O absurdnej situácii, v ktorej som sa nachádzala. O tom, že ma vďaka neznámemu televíznemu technikovi Horatiovi Eversmithovi deň čo deň o devätnástej vtiahne akási kozmická mágia do čudného paralelného sveta. Do sveta, ktorý funguje podľa seriálových zákonov a z ktorého sa môžem vyslobodiť iba vtedy, keď sa mi podarí vyčarovať happyend.

Čo bolo nemožné, len tak mimochodom. Lebo v *Ashworth Parku* vznikala každý deň nová dráma *starwarských rozmerov*, ako by povedala Deborah. Napríklad najnovší zlatý kliniec, ohurujúce

odhalenie: Jasper Ashworth, mladší syn rodiny, nie je v skutočnosti syn lorda Ashwortha, ale Dartha Vadera. Ehm, DeWitta. Priznávam, nie je medzi nimi veľký rozdiel až na chýbajúci svetelný meč a extra dávku pomády vo vlasoch. Rozhodne to ponúka dosť pušného prachu na celú ďalšiu sériu.

„Veď dobre, Gladys, už spolu opäť vychádzame.“ Deborah očividne nakrátko prerušila svoj večný rozkol s Morgan. „No ako máme nájsť nejaké riešenie, keď kľúč k dráme sedí v kúte s kapučnou na hlave ako kôpka nešťastia, obhrýza si nechty a oberá zo svojej šišky cukrové perličky? V porovnaní s Abby vyzerajú sviežejšie aj zhúlení feťáci pred stanice Grand Central.“

Ďakujem pekne. Na tento milý komentár o svojom výzore som nereagovala, hoci by som sestre rada šmarila šišku do tváre. Po prvé preto, lebo mi tentoraz nenapadla žiadna trefná odpoveď, a po druhé, lebo asi mala pravdu. Ešte vždy som mala oblečené šaty s ľaliami, ktoré som dostala na predvolebnú párty na radnici v Ashworth Parku a ktoré páchli potom a tukom zo šišiek. Po návrate do New Yorku som si na ne prehodila ockovu vytáhanú mikinu s nápisom newyorskej polície, ktorá mala tú obrovskú výhodu, že bola taká veľká, až sa v nej človek stratil a dokonca aj v New Yorku sa mohol stať trochu neviditeľným.

„Nechaj ju na pokoji,“ zastala sa ma Morgan. „Nechápete to? Abby teraz nedokáže myslieť. Jasper jej práve zlomil srdce. Mala by právo na to, aby si na hlavu natiahla deku a utápala sa v čistej sebaľútosti, ale nerobí to. Je silná. Ukáž trochu rešpektu, Deborah.“

Okamžite som sa trochu prebrala k životu. „To je totálna blbosť. Prečo by som sa mala trápiť? Vari preto, lebo ma Jasper Ashworth najprv pobožkal a potom svojmu sprostému superdarebáckemu otcovi povedal, že preňho nič neznamenám?“ zvolala som a hneď

som zacítila, ako sa mi do očí tisnú slzy a nemôžem tomu nijako zabrániť.

Paráda. Plakať na verejnosti je asi to najtrápnejšie, čo sa človeku môže stať. Ako dobre, že tu dnes nebol Bláznivý Fred, strelený majiteľ cukrárne. Zvyčajne sa neustále zaujímal o témy rozhovorov svojich zákazníkov a aj za vanilkovými omáčkami dobre počul, o čom sa rozprávame. Našťastie nebolo vidno ani nikoho z našej školy. To bola jediná výhoda, keď človek chodil do školy na nóbl Manhattane, ale býval v oblasti nanajvýš pre strednú triedu.

„Je to v pohode, Abby, zlatko.“ Morgan si sadla vedľa mňa a objala ma. „Zabuchnúť sa do seriálovej hviezdy nie je žiadna hanba. Aj mne sa to už stalo.“

Nadvihla som jedno obočie. „Ach, fakt?“

Morgan prikývla. „Celé dva týždne som bola ako blázon zamilovaná do toho blond'ávého krásavca z *Gossip Girl*. Veď vieš, toho týpka, ktorý sa páčil Blake Lively a ktorý sa potom lepil na jej priateľku Leighton Meester. Je mi trochu trápne to priznať, ale je to tak. Takže ti veľmi dobre rozumiem.“

„Veľká vďaka, Morgan,“ odvetila som meravo. Nechcela som byť nevraživá a Morgan nemohla za to, že Jasper je idiot a ja sa chcem utiahnuť do newyorských kanálov, ale túto historku nebolo možné porovnávať s mojou situáciou. Iba ak v prípade, keby kozmická kliatba premiestňovala Morgan do seriálu *Gossip Girl* a v ňom jej ten blond'ávý krásavec jasne vyznal lásku a potom sa rozhodol, že jeho plán zničiť otca, ktorý ho vychoval, je dôležitejší než ona. Nie. Toto porovnanie pokrívkávalo.

„Povedz, Abby, aké to vlastne bolo? Pobozkať Jaspera?“ chcela teraz vedieť Morgan. „Bolo to celkom okej? Alebo to bol jeden z tých špeciálnych bozkov, ktoré zasiahnu človeka až po prsty na nohách a pri ktorých sa mu začne točiť hlava?“

„Trval dosť dlho,“ poznamenala teta Gladys.

„Takže to bol skutočný bozk?“ uistovala sa Morgan. „Alebo iba filmový bozk? Veď vieš, to neprirodzené pritískanie pootvorených pier na seba, ako to herci robia, keď druhý hlavný predstaviteľ predtým zhltol v bufete cibuľovú pizzu.“

„Toto by zaujímalo aj mňa,“ zamiešala sa Deborah a okuliare jej sklzli z nosa, ako keby som sa premenila na červenookú laboratórnu myš. „Mohlo by nám to priniesť ďalšie informácie o danostiach a podstate seriálu.“

„Ja... ehm,“ zajachtala som rozpačito. Nech sa Deborah radšej neodvažuje rozpitvávať môj bozk ako žabu na biolo. „Nič vám neprezradím. To je súkromná vec.“

„Nemusí vôbec nič hovoriť.“ Deborah spokojne zahryzla do šišky. „Ten diel som znova nahrála. Mohli by sme si ho pozrieť ešte raz.“

„Neopovážte sa!“ skríkla som s takým zápalom, že by mi ho mohla závidieť dokonca aj všetko zveličujúca lady Ashworthová. Zopár tínedžerov pri pulte sa vylakane otočilo k nám.

Nie, ten diel si celkom určite spolu nepozrieme! Nesmiem zabudnúť, že ten záznam musím spáliť a popol vysypať do rieky Hudson.

„Och... och,“ zalapala Deborah po dychu, s ústami plnými šišky. „Červená sa. Abby, najprv som oceňovala, že si Jaspera tak vypočítavo pobozkala, aby teta Gladys mohla prehľadať DeWittov dom. Ale že sa doňho bezhlavo zabuchneš? Panebože, veď ten chalan nie je vôbec taký úžasný. Minimálne nie taký úžasný ako Julian.“

V tom sa Deborah nanešťastie mýlila. Jasper vyzeral dosť dobre, hoci nepatril medzi podlízavých plagátových chalanov ako ten týpek z *Gossip Girl* (alebo ako Jasperov brat Julian, ktorý vyzeral so

svojou nezničiteľnou hrivou vždy ako zo škatuľky). Mal pekné tmavomodré oči, husté aj keď ťažko skrotiteľné vlasy, a keď sa usmial, zmizlo jeho grobianstvo a ukázal sa skutočný Jasper, i keď musím priznať, že to sa dialo iba zriedkavo. Ach áno, aj bozkávať sa vie. Hej. Dokonca veľmi dobre, bohužiaľ.

„Prestaňte s tým. Nie som nešťastne zamilovaná!“ zvolala som prudko. Keďže sa však niekde medzi mojimi očami okamžite schýľovalo k novému záchvatu plaču a výhľad sa mi zahmlil slzami, zostala som predsa len pri pravde. „No hej, možno trochu, ale ja to zvládnem. Nepotrebujem váš súcit.“

„Ha! Konečne to priznávaš!“ Deborah víťazoslávne plesla dlaňou po stole. Pre nedostatok vlastných skúseností bola moja sestra vo veciach lásky ohladuplná ako parný valec. „Minule, keď sme tu sedeli a rojčila si o Jasperovi, pripadalo mi to ešte celkom vtipné. Ale teraz...“ Karhavo pokrútila hlavou. „Teraz ti srdce zlomil chalan, ktorý nemôže byť s tebou, lebo plánuje s DeWittom zmiznúť z ostrova? Si smutná, lebo spolu nemôžete stráviť na Ostrove ruží gýčový seriálový život? Dofrasa, ako dlho si tam plánovala pobudnúť, ha?“

Mlčala som a civela som na svoje prsty.

„Abby, myslím si, že máš veľký problém odlišovať seriálový svet a realitu. Aj keby Jasper ostal na Ostrove ruží, čo sa dá predpokladať, lebo postavy jednoducho nemôžu opustiť ostrov – kam povedie táto láska? Chceš byť naďalej v seriáli? Chcete byť spolu, raz sa zosobášite a... ehm... mať malé seriálové deti? Spolovice ľudí, spolovice... Hej, čo sú vlastne zač tieto seriálové postavy?“

„Prestaň!“ zastavila som ju, no Deborine slová ma donútili zamyslieť sa. Keď sa na to človek pozrie takto... V čo som dúfala? Bola som ďaleko od toho, aby som to priznala, no moja sestra mala